

Hví?

Hendingin hevur sum nevnt sett síni spor.

- Alt tóktist mær so meiningsleyst. Eg hugsaði um, hví hann ikki royndi at fáa sínar egnu buksur niður um. Tað virkaði mær undarligt. Eg hugsaði, hvat hann kundi fáa burtur úr tí, hann gjørdi móti mær, sigur kvinnan.

Hon hevur eisini fingið sálarliga hjálp í eina tíð.

- Eg hugsaði ofta, hví tað skuldi henda mær? Og eg hugsaði um alt tað, sum eg ikki gjørdi. Hví sló eg hann ikki? Hví rópti eg ikki um hjálp beinanvegin, so kanska hann hevði hildið upp at nógv skjótari. Tað vóru so nógv ting sum man hugsar aftan á. Men sannleikin er, at tú hugsar ikki, tú ger bara alt pr. instinkt, sigur 21 ára gamla kvinnan.

Full av andsperru

Skelkað og ørkymlað vann hon upp hús og fekk vakt mammu sína og annars tey, ið inni vóru.

- Tey søgdu beinanvegin, at eg skuldi melda hendingina til politiið, men at byrja við vildi eg ikki. Eg kendi ikki mannin og dugdi ikki at greiða frá, hvussu hann sá út, so eg helt ikki, at eg kundi upplýsa nakað, sum politiið kundi brúka til nakað, sigur Anna.

Hon var til reiðar at sláa seg til tols við, at her var ein-ki at gera við tað.

- Men tað endaði so við, at vit ringdu til politiið, og tað eri eg glað fyri í dag, tí annars hevði eg ikki verið komin hertil, sum eg eri komin nú, staðfestir Anna.

Hon vísti politinum á staðið, har hendingin var farin fram.

- Har lógu perlur frá einum armbandi, sum var slitnað undir hendingini, og eg hevði eisini mist báðar oyraringarnar, meðan eg stríddist við neyðtøkumannin, sigur Anna.

Hetta legði hon ikki til merkis, meðan hendingin fór fram, men heimkomin varnaðist hon, at hon hevði

mist bæði oyraringar og armband.

- Eg minnst væl, hvussu tað pindi í kroppinum, tá eg vaknaði dagin eftir. Eg var full av andsperru um allan kroppin, og serliga í ørm-unum, sum eg hevði stríðst móti neyðtøkumanninum, sigur Anna.

Hendingin hevði stóra ávirkan á kvinnuna, sum dagarnir aftan á var ógvuliga skelkað.

- Eg var bæði skelkað, men eisini óviss í, hvat veruliga var hent, og eg ivaðist ógvuliga nógv í mær sjálvum. Eg hevði so ilt við at minnst tað, og so kundi eg hugsa: Nei, tað hendi ikki, ella gjørdi tað veruliga? Eg mátti alla tíðina minna meg sjálva á, at tað var veruliga hent, sigur unga kvinnan.

Tað vóru prógv fyri tí, sum var hent, men kortini hevði hon ilt við at trúgva tí.

- Teir fyrstu dagarnar fór eg so ikki til arbeiðis, tí eg var rætttiliga bangin fyri at síggja hendan mannin aftur. Eisini tí eg so illa mintist, hvussu hann sá út, og tí kundi eg risikera at mæta honum, uttan at kenna hann aftur, sigur Anna.

Hon hugsaði eisini um,

at møttust tey, fór hann so at kenna hana aftur, so hon var ógvuliga óviss og nervøs fyrstu tíðina.

Nervøs og óviss

Tað var ein undarlig kensla, tá kvinnan nakrar dagar seinni gekk eftir somu gøtu.

- Tú minnst í smálutum, hvat hendi, men kortini er tað so trupult at fata tað, sigur Anna.

Hendingin hevur sett síni spor hjá 22 ára gomlu kvinnuni.

- Eg havi ikki gingið har aftur um náttina, og hendingin hevur havt ávirkan á, hvussu eg ferðist um kvøldarnar. Eg trúði aldrin, at hetta kundi henda, og slett ikki í Føroyum. Tað er nakað, tú hoyrir um, men ikki nakað, ið kann henda tær sjálvari, sigur Anna.

Ávirkanin var stór, serliga fyrstu tíðina eftir hendingina.

- Eg hugdi altíð væl rundan um meg, um eg fór ein túr í býin við vinfólkunum. Hugdi at vita, um eg mundi fara at síggja hann, men tað kortini so trupult, tí eg hevði so ringt við at síggja hann fyri mær, sigur 22 ára gamla kvinnan.

Tað var ringt, ikki at minnst, hvussu álopsmaðurin sá út.

- Tí gjørdist eg so nervøs og óviss í øllum. Politiið spurdi meg um, hvussu hann sá út og vísti mær myndir, men eg kláraði bara ikki at minnst, hvussu hann sá út, sigur Anna.

Hon hevur við tíðini lært seg at leggja hendingina aftur um bak, men tað blussaði alt upp aftur, tá rættarsakin kom fyrst í vikuni.

- Tað knýtti seg í búkinum, tá brævið kom um at eg skuldi vitna í sakini móti manninum, og eg var ógvuliga nervøs fyri at mæta honum í rættinum. Eg hevði ilt í búkinum og hjartað hamraði, meðan eg sat og biðaði, og beint tá eg skuldi inn byrjaði eg at tára og fór í panikk. Eg segði við sakføraran hjá mær, at eg kláraði tað ikki, sigur Anna.

Sakførarin spurdi hana, um tað hjálpti, um ákærði ikki var í rúminum, men í einum øðrum rúmi við síðina av.

- Tað hjálpti, men eg var framvegis ógvuliga nervøs. Eisini fyri at siga okkurt skeivt, og eg hugsaði, at um eg nú mintist okkurt skeivt,

FAKTA

21 ára gamla kvinnan er ein av teimum fimm, sum í vikuni møttu sum vitnir í rættinum í málinum móti einum 20 ára gomlum manni, sum stóð ákærdur fyri neyðtøkuroyndir. Kvinnan hevur játtað at siga sína søgu, men vil tó vera dulnevnd, tí hon vil ikki framhaldandi vera offurið, sum fólk taka synd í.

Vit hava valt at kalla kvinnuna Anna. Soleiðis eitur kvinnan, men Sosialurin kennir sjálvandi rætta navnið.

Fýra ár og 11 mánaðir

Dómurin móti manninum, sum var ákærdur fyri fýra neyðtøkuroyndir og eina ákæru um annan kynsligan ágang enn samlegu, ljóðaði upp á trý ár og 11 mánaðir.

Hartil kom ein dómur fyri sama brotsverk frá desember 2010, sum ljóðaði upp á eitt ár og trýggjar mánaðir. Her var eina árið tó gjørt treytað, har treytin var, at maðurin ikki fremja líknandi brotsverk í tvey ár.

Nú framdi hann sama brotsverk í trimum færum innan fyri hesi tvey árin, og tí varð dómurin broyttur frá treytaðum til treytaleysum dómi. Tað merkir, at maðurin skal sita í fongсли í tilsamans fýra ár og 11 mánaðir.

Maðurin hevur sitið eitt ár í varðhaldi, og tað telur við í dóminum soleiðis, at maðurin frá í dag at rokna skal sita trý ár og 11 mánaðir í fongсли aftrat.

kundi tað ávirka lagnuna hjá einum øðrum persóni, sigur Anna.

»Closure«

Tað vóru sterkar kenslur upp á spæl, tá hon gekk móti hurðini inn í rættarsalin.

- Tað var sum at alt gjørdist ov nógv. Eg hugsaði, at nú skuldi eg inn at vitna og so situr hann har og eg skal síggja hann aftur. Tað fældist bara, sum tað bleiv for nógv, sigur 22 ára gamla kvinnan.

Hon heldur ikki, at hon hevði klárað at greitt nógv gjølla frá tí, ið henni hevði verið fyri, um ákærði maðurin sat í rættarhølinum, bara tveir metrar frá henni.

- Eg trúði, at eg hevði fingið lagt hetta so mikið aftur um meg, at tað fór ikki at verða ein trupulleiki at mæta upp í rættinum, men tað var langt frá so, sigur Anna.

Hon hugsaði eisini nógv um, hvat bleiv kravt av henni.

- Eg var ógvuliga nervøs fyri, hvat tey roknaðu við frá mær, men sakførarin hjá mær segði, at eg bara skuldi fara inn og greiða

frá hendingini so sum eg mintist hana, sigur Anna.

Skipað var soleiðis fyri, at eingir áhoyrarar vóru í rættarsalinum, burtursæð frá tveimum umboðum frá miðlunum.

- Tað dámdi mær illa framman undan, tí tað er jú eitt sárt evni at tosa um. Eg hevði vónað, at avhoyringin fór fram fyri afturlætnum hurðum, men eg var hinvegin glað fyri, at tað ikki sat ein fullur salur og lurtaði, sigur Anna.

Kvinnan gav sína frágreiðing, sum í nógv matar var meinlík teimum, sum hinar fýra kvinnurnar í málinum góvu. Men tá yvirstaðið var, kom eisini ein góð kensla.

- Tað var fantastiskt at koma út úr rættarsalinum og ganga út úr bygninginum. Tað var, sum ein stór byrða var tikin av herðunum, og eg fekk rætttiliga anda aftur. Eg trúði ikki, at tað ávirkaði meg so nógv, men tað hevur alla tíðina ligið har. Nú er tað so yvirstaðið, og eg havi fingið »closure«, sigur Anna, sum nú endaliga kann leggja hendingina aftur um seg.